

[Statsministeren]

interesse i en regeringsdelegations besøg i et eller andet land. Da vi jo også er en kultur-nation, er det meget naturligt, at vi også interesser os for kulturproblemerne, og der er altså situationer, hvor det er naturligt, at der er kulturpersonligheder – jeg kan ikke lide det udtryk, men folk fra kulturlivet eller, om man vil, kulturarbejdere – med i den slags delegerationer.

Til hr. Arne Melchior kan jeg sige afgjort ja!

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 273

4) Til statsministeren af:

Poulsgaard (FP):

»Finder statsministeren det acceptabelt, at hans kulturminister til stadighed besvarer mine spørgsmål til ham med enstavelserord, og vil ministeren i benægtende fald belære kulturministeren om, at ordet minister betyder tjener?«

Skriftlig begrundelse

En minister skal selvfølgelig kunne skjule sin sym- eller antipati. At kulturministeren ikke ligefrem elsker spørgeren, er vist enhver bekendt, men det fritager ikke kulturministeren for at vise høflighed og respekt over for folketingsmedlemmer. Det er et synspunkt, som mange – også mine politiske modstandere – deler med spørgeren.

Til illustration heraf henvises til lederen i Jyllands-Posten den 9. januar 1980 med overskriften »Den hovne minister«.

Når kulturministeren trods advarsler fra mange sider bl. a. fra partifællen Bent Øberg insisterer på at tage sine venner med på en fuldstændig overflødig rejse til Kina, der nu på grund af ministerens sygdom heldigvis er blevet udsat, så må ministeren finde sig i, at en folketingsmand, der er valgt ind for at holde øje med bl. a. statens udgifter, stiller spørgsmål, der er relevante. For ministeren tager jo ikke til Kina for egen regning som privatperson, men som offentlig person.

Poulsgaard (FP):

Ja, vi kan jo fortsætte vor hyggelige samtale.

Statsministeren har tit med stor alvor i stemmen – og det er en betragtningssmåde, jeg så afgjort deler – talt om tingets værdighed, men vi ved jo godt alle sammen, hvordan det reelt ligger, nemlig at det hele efterhånden flyttes uden for dette hus; det har andre politikere været inde på.

Men jeg tror, statsministeren vil være enig med mig i i hvert fald én ting, og det er, at regeringen er folketingets tjener, at regeringen skal administrere de love, som folketinget vedtager. Det er derfor, jeg har spurgt statsministeren, om han vil prøve at forklare kulturministeren – jeg tror nok, det er håbløst, men nu ser jeg, at ministeren er kommet til stede – at ordet »minister« betyder »tjener«. Jeg kan ikke latin, men jeg har ladet mig det fortælle.

Det er også lidt fantastisk – det er ikke statsministerens ansvar – at den formand vi har i dette ting, som selvfølgelig forsøger at værne om tingets værdighed – og jeg er en af de personer, der af og til er blevet irttesat af formanden, berettiget eller uberettiget, det er i den forbindelse ligegyldigt – det er lidt fantastisk, at tingets formand lader et svar, der kun lyder »nej«, passere. Der kan jeg henvise, som jeg har gjort i den skriftlige begrundelse, til den leder, der var i Jyllands-Posten den 9. januar i år med overskriften »Den hovne minister«. Det er altså ikke bare fremskridtsfolk, der brokker sig; der er også politiske journalister ude omkring, der siger: hør, det her er altså at gå for vidt. Jeg håber, statsministeren deler de betragtninger, jeg har gjort gældende her, nemlig at en folketingsmand, der stiller et relevant spørgsmål, har krav på et fyldestgørende svar, og at folketingets værdighed heller ikke tåler, at man bare bliver spist af med et »nej«.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Det fremgår af hr. Poulsgaards spørgsmål, at hr. Poulsgaard sigter mod kulturministerens besvarelse af spørgsmål nr. 191, hvor hr. Poulsgaard spurgte, om ministeren ville oplyse, hvilke fonde der betalte for de personer, der skulle ledsage ham på den påtænkte rejse til Kina, og med hvilke beløb.

Kulturministeren oplyste samtidig i besvarelsen af andre spørgsmål, bl. a. fra hr. Poulsgaard, at deltagelsen for disse personer i sin helhed skulle betales af rent private fir-